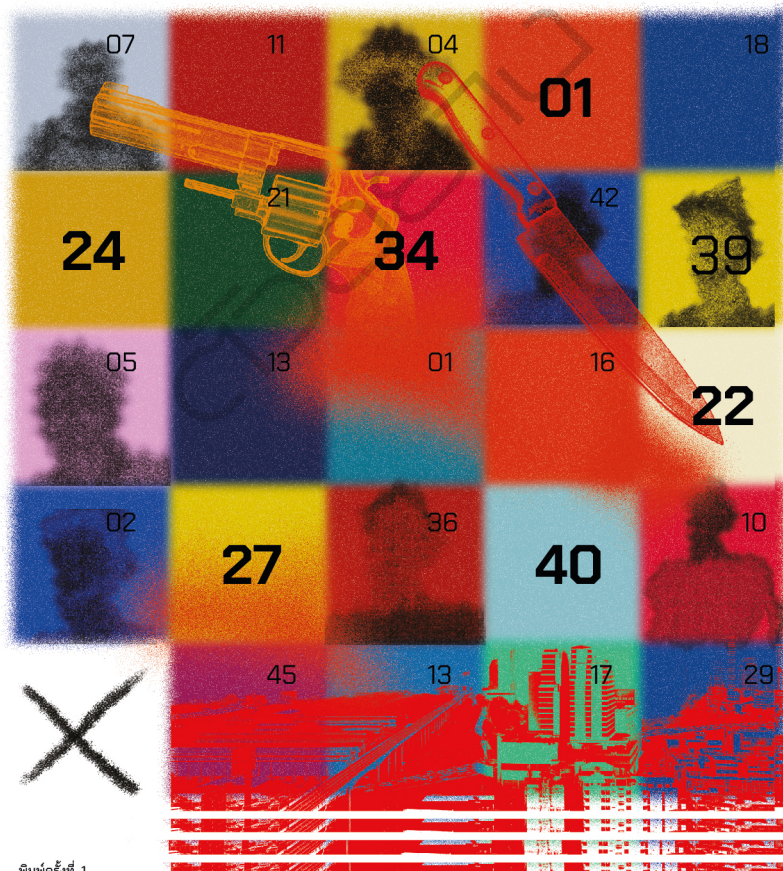

บิงโก
เกมฆาตกร
ปราชัย

เปิดกฎฆ่า

ขอต้อนรับเข้าสู่บิงโก เกมฆาตกร

เกมที่คุณเลือกได้ว่าจะไปต่อ...หรือตาย

แพรวสำนักพิมพ์

บิงโก เกมชาตกร เปิดกฏฆ่า

ปราปต์
เขียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

บิงโก เกมฆาตกร เปิดกฎหมาย

แพรวสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **@amarinbooks**   **แพรวสำนักพิมพ์**

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5293-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุรังโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วรรติกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิศักดิ์ อดิศักดิ์ • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหาร วัชรวรรณ พัฒนรัชต์อดุล • บรรณาธิการ ทศ ปริญญาณิศา
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์
คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขไช • พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง
ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

เปิดกฎว่าเป็นปฐมบทของ บิงโก เกมฆาตกร นวนิยายชุดใหม่ของปราชญ์ เราคงพูดได้ว่าเกมบิงโกเป็นหนึ่งในตัวละครเอกของเรื่องอย่างแน่นอน โดยเกมชิงโชคบนตารางนี้มีประวัติศาสตร์ยาวนานกว่าที่ใครหลายคนอาจทราบ

มีการสันนิษฐานว่าบิงโกพัฒนามาจากเกมชิงโชคของประเทศอิตาลีในปี ค.ศ. 1530 ต่อมาเกมดังกล่าวกลายเป็นเกมที่กลุ่มชนชั้นสูงของประเทศฝรั่งเศสนิยม สุดท้ายก็กลายมาเป็นเกมพนันยอดฮิตของสหรัฐอเมริกาที่มีชื่อว่า 'บิโน' ก่อนจะเพี้ยนเป็น 'บิงโก' ในที่สุด

ในปัจจุบันมีการเล่นเกมบิงโกหลักๆอยู่สองรูปแบบ แยกตามจุดประสงค์ที่แตกต่างกัน

1. เล่นเพื่อการพนัน เล่นเพื่อชิงเงินรางวัล มักเล่นในกาสิโนของประเทศที่การพนันเป็นเรื่องถูกกฎหมาย
2. เล่นในเชิงสังสรรค์และการกุศล เล่นเพื่อความบันเทิง มักเล่นในสถานบำบัด บ้านพักคนชรา หรืองานการกุศล

ถึงจะเดินทางข้ามทวีปในหลายยุคสมัยด้วยชื่อมากมาย ถูกดัดแปลงให้เล่นตามจุดประสงค์ที่แตกต่างกัน แต่หัวใจของเกมที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยคือ ดวง บิงโกดูจะเป็นเกมที่เพิกเฉยต่อบัจจัยอื่น ไม่สนใจทั้งเพศ อายุ ฝีมือ ประสบการณ์ อำนาจ

หรือฐานะ ผู้เล่นจะต้องเชือดเงื่อนไขกันด้วยโชคชะตา วัดกันด้วย
สิ่งไม่แน่นอนที่สุดของชีวิตเท่านั้น ฟังดูเป็นเกมที่ไม่ชอบธรรม
และขัดต่อหลักเหตุผลทุกประการ

อย่างไรก็ตาม การวัดดวงกลับเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เล่นทุกคน
มีโอกาสชนะ คนชายขอบมีโอกาสคว้าชัยเท่าผู้มีอำนาจในสังคม
ความมั่วซั่วเอาแต่ใจของเกมกลับทำให้ผู้เล่นที่หลากหลายเท่าเทียม
กันในโลกของเกม กล่าวได้ว่า เพราะไม่ยุติธรรมต่อสิ่งใด บิงโก
ถึงยุติธรรม ตราบใดที่กฎระเบียบของเกมไม่ลำเอียงต่อปัจจัย
ใดๆ

แต่เกมบิงโกใน บิงโก เกมฆาตกรจะเหมือนเหล่าเกมบิงโก
ที่ปรากฏให้วิเคราะห์บนหน้าประวัติศาสตร์หรือไม่ นักอ่านคงจะ
พบคำตอบของตัวเอง เมื่อพลิกหน้ากระดาษและค่อยๆ รู้จักกับ
ตัวละครเอกนี้

||| วรรณวิมล |||

คำแนะนำเขียน

ขอต้อนรับคุณผู้เล่นหน้าใหม่เข้าสู่บิงโก เกมฆาตกร
เกมนี้ไม่มีเงินรางวัลอยู่เหมือนเกมอื่นๆ
มีแต่ชีวิตของคุณแขวนเป็นเดิมพัน
ไม่มีสิทธิ์ออกปากว่ารู้เท่าไม่ถึงการณ์
ไม่มีสิทธิ์ไม่ทำตาม หรือเล่นแร่แปรธาตุแบบที่กฎอื่นๆ
อาจยอมให้
ถ้าตัดสินใจแล้ว มีแต่ต้องเดินหน้า
ไปต่อ ไม่ก็ตาย

ใช่ ผมบอกตัวเองแบบนี้เหมือนกันตั้งแต่วันแรกที่พยายาม
ทำใจกล้าเขียนงานชิ้นนี้

ปรាប់ต์

ระเบียบการเข้าร่วมเกม
ว่าด้วยกติกาการเล่นเกมฆาตกร
พ.ศ. ๒๕๕๗

- ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบการเข้าร่วมเกม
ว่าด้วยกติกาการเล่นเกมฆาตกร”
- ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้บังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๒ พฤษภาคม
๒๕๕๗ เป็นต้นไป
- ข้อ ๓ ในระเบียบนี้
- “ฆ่า” “ฆาตกรรม” “สังหาร” หมายความว่า การ
กระทำใดๆ อันเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย
- “ฆาตกร” หมายความว่า ผู้ที่กระทำการใดๆ อัน
เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย
- “ตาย” หมายความว่า สภาวะเมื่อบุคคลใดสูญสภาพ
การมีชีวิต โดยตัดสิ้นจากการวัดสัญญาณชีพ
- “เกม” หมายความว่า บิงโก เกมฆาตกร
- “ผู้เล่น” หมายความว่า บุคคลใดๆ ที่ได้ลงนามใน
สัญญาเข้าร่วมเกม และยังชนะเกมไม่ได้
- “เจ้าหน้าที่เกม” หมายความว่า เจ้าหน้าที่ผู้ดำเนิน
เกม
- ข้อ ๔ การเข้าร่วมเกมเกิดขึ้นเมื่อบุคคลต้องการฆ่าคน
แต่ไม่อาจกระทำได้ด้วยตัวเองเนื่องจากเหตุใดๆ

อาทิ เงื่อนไขทางกฎหมาย หรือข้อจำกัดทางสภาพ เศรษฐกิจและสังคม จึงประสงค์ให้เกมฆ่าเป้าหมาย แทนตนเป็นจำนวนหนึ่งคน ผู้ต้องการสมัครพึง ขอให้ผู้เล่นอื่นส่งชื่อตนสมัครร่วมเป็นสมาชิกเกม เจ้าหน้าที่เกมจะตรวจสอบประวัติก่อนติดต่อกลับ ไปยังผู้ร้องขอเพื่อคุยรายละเอียด พร้อมมอบ เครื่องวัดสัญญาณชีพให้สวมสำหรับติดตามความ เคลื่อนไหวผู้ร้องขอ เจ้าหน้าที่เกมจะดำเนินการฆ่า เป้าหมายให้สำเร็จ จากนั้นผู้ร้องขอจะถูกผนวกเข้า เป็นผู้เล่นเกมโดยอัตโนมัติ และจะเข้าสู่ระบบเพื่อดู ตารางบิงโกเริ่มต้นขนาด ๒ คูณ ๒ ได้

ข้อ ๕ ในแต่ละช่องของตารางบิงโกจะมีใบหน้าและชื่อของ ผู้เล่นรายอื่นแสดงอยู่ รูปเหล่านี้เกมเป็นผู้สุ่มให้ ผู้เล่นเจ้าของตารางจะกดเข้าชมรายละเอียดของ ผู้เล่นในตารางเพื่อทำการติดตาม ค้นหา และ สังหารได้

ข้อ ๖ ผู้เล่นจะออกจากเกมได้ต่อเมื่อได้รับชัยชนะ กล่าวคือเมื่อติดตามฆ่าผู้เล่นรายอื่น ดังที่ปรากฏ อยู่ในแต่ละช่องของตารางตัวเอง จนลากเส้น ขีดฆ่าได้เป็นเส้นตรงแนวตั้ง แนวนอน หรือแนว ทแยง จากด้านหนึ่งจรดด้านตรงข้าม หรือมุมหนึ่ง จรดมุมตรงข้าม

- ข้อ ๗ การทำร้ายหรือฆ่าผู้เล่นรายอื่น จะกระทำด้วยวิธีใดๆ หรือใช้อาวุธใดๆ ก็ได้ โดยผู้เล่นทุกคนจะได้รับความคุ้มครองให้พ้นจากอำนาจกฎหมายรัฐด้วยประการทั้งปวง อย่างไรก็ตาม ความคุ้มครองนี้ไม่ครอบคลุมถึงการทำลายทรัพย์สินร่างกาย หรือทำลายชีวิตบุคคลนอกเกมมิว่าด้วยความตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ
- ข้อ ๘ ผู้เล่นใหม่จะได้รับความคุ้มครองพิเศษเป็นเวลาสามสิบวันหลังจากเริ่มเกม ในระหว่างนี้รูปและชื่อจะไม่ปรากฏขึ้นในตารางผู้เล่นรายอื่น
- ข้อ ๙ หลังจากครบทุกสามสิบวัน หากผู้เล่นยังไม่อาจชนะเกมได้ ตารางจะเพิ่มคอลัมน์และแถวมาอย่างละ ๑ คูณ ๑ โดยอัตโนมัติ
- ข้อ ๑๐ กรณีที่บุคคลในช่องตารางถูกฆ่าตายโดยผู้เล่นรายอื่นหรือเหตุใดๆ เกมจะสุ่มเป้าหมายรายใหม่ขึ้นมาแทน เพื่อให้ผู้เล่นที่ไม่ได้เป็นผู้ฆ่า เล่นเกมต่อไปได้
- ข้อ ๑๑ กรณีที่ผู้เล่นแนะนำผู้เล่นหน้าใหม่เข้าเกม แล้วผ่านการตรวจสอบจากเกมจนลุล่วง ผู้เล่นที่แนะนำจะเลือกขีดฆ่าช่องใดช่องหนึ่งในตารางของตนเองได้
- ข้อ ๑๒ ผู้เล่นต้องเก็บข้อมูลทุกอย่างเกี่ยวกับเกมเป็นความลับ หากเปิดเผยเกมต่อบุคคลภายนอกไม่ว่าด้วยความตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ จะมีความผิด

พิจารณาการเอาผิดตามสัดส่วนความเสียหาย

ข้อ ๑๓ การถอดเครื่องวัดสัญญาณชีพของตนออกโดย
ผลการ ถือเป็นความผิดร้ายแรง เทียบสัดส่วน
ความเสียหายด้วยชีวิตของผู้เล่นนั้นๆ

ข้อ ๑๔ การแลกใช้สิทธิพิเศษ อ่านในระเบียบการแลกใช้
สิทธิพิเศษ

ประกาศ ณ วันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗

วันแรกในเกม

ผมปิดหน้าจอแสดงสถิติในแอปพลิเคชัน บิงโก กฎะเซียวไร
น่ำรำคาญจังวะ!

ที่จริงเกมยอมให้ผู้สมัครเข้าถึงหน้านี้ได้ตั้งแต่ตอนเริ่ม
ทำสัญญากัน และผมก็เคยอ่านมันไปแล้ว – ถึงจะแค่ไม่กี่หน้า
และอย่างไม่ละเอียดนักก็เหอะ แปลกดีที่สัญญาชตาณพามาหยุด
ตรงหน้านี้ แทนที่จะเป็นหน้าอื่นๆ ซึ่งเพิ่งได้รับอนุญาตให้เข้าถึง
ได้เมื่อเช้า อันเป็นสัญญาว่าเป้าหมายที่ผมเลือกไว้ถูกฆ่าตาย
เรียบร้อย

เรียกเว็บเบราว์เซอร์ขึ้นแสดงแทน มันยังค้างอยู่ที่หน้าข่าว
การเสียชีวิตของนายพิติณรงค์ ท้าวสันเทียะ ชายวัยห้าสิบกว่า
เจ้าของตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายขายพื้นที่เช่า จากบริษัทที่ปรึกษา
ด้านธุรกิจอสังหาริมทรัพย์แห่งหนึ่ง เนื้อข่าวรายงานว่าผู้ตาย
ทะเลาะวิวาทกับผู้ใช้ถนนอีกรายที่ขับมาเฉี่ยวชน เป็นเหตุให้

อีกฝ่ายบันดาลโทสะชักปืนขึ้นยิง แล้วหลบหนีไปยังจับตัวไม่ได้ จนบัดนี้

ดูเหมือนว่านั่นจะเป็นการจัดฉากของเกม เพื่อจัดการเป้าหมายตามที่ผมร้องขอ แม้ว่าในช่อง ‘เหตุผลที่ให้ฆ่า’ ผมจะกวตืนตอบไปว่า ‘แค่อยากให้มันตาย’

แต่นั่นก็เป็นความจริง

ที่จริงยิ่งกว่า คือผมไม่รู้จักไอ้แกนั้นด้วยซ้ำ

“เป็นอะไร” คำถามดังจากคนข้างๆ ในที่นั่งคนขับ เสียงของฟูกไม่ได้แผ่วเล็กและหวานใสอย่างตัวการ์ตูนญี่ปุ่นอีกต่อไป ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่เริ่มหุ้มดำเป็นเสียงคนทั่วไป...คนทั่วไปที่มีความลับ

เมื่อผมยังไม่ตอบ ดวงหน้ารูปหัวใจผินจากหน้ารถมาหา “เธอหนักใจเรื่องฆ่าคนหรือ”

“ใครบอก” ผมเลิกคิ้วขึ้น

มัมปากทาลิปมันเป็นสีชมพูระเรื่อของฟูกกระตุกขึ้นนิดหนึ่ง ไม่เชิงยิ้ม ไม่ใช่ทั้งรอยยิ้มธรรมชาติ หรือยิ้มจงใจอย่างที่ใครๆ มักจินตนา

ลูกฟูกเป็นผู้หญิงตัวเล็ก หัวโตๆ ตาโตๆ ปากนิดจมูกหน่อย เส้นผมน้อย ใครก็ว่าน่าเอ็นดู เธอพอจะใช้รูปร่างหน้าตาหากินด้วยการรับจ้างเป็นพริตตี้ ส่วนมากเป็นพวกแต่งคอสเพลย์เข้ากับบุคลิกแอ๊บแบ๊วมากกว่าแต่งชุดเซ็กซี่ จะว่าไปก็เพราะแม่ให้ ‘ของ’ มาน้อยจนตกมาตรฐานพริตตี้ส่วนใหญ่ แต่มันไม่เป็นปัญหากับผมนี้

เรื่องที่เป็น ‘ปัญหา’ คือรอยขีดตรงมัมปากนั้นต่างหาก ถึงตอนนี้จะจางลงมาก แต่ในสายตาผม รอยนั้นยังชัดไม่ต่างจากวันแรกที่ได้เห็น

ฟูกนี่เองที่ทำให้ผมเข้าร่วมเกม แลกกับความตายของ
ไอ้ปีติฉนรค์

เปล่า มันไม่ได้เป็นคนทำให้เกิดรอยข้ำ

แต่มันเป็น ‘ต้นเหตุ’ ที่ก่อให้เกิดรอยข้ำ!

ผมถอนหายใจหุดหงิดขึ้นมา ฟูกเองก็คงจะรู้ว่าเพราะ
อะไร จึงเบนกลับไปเพื่อให้รอยข้ำพันสายตาผม

ช่วยไม่ได้ที่ประโยคถัดไปของผมยังร้อน พักเหมือนจะ
ขึ้นไปงมปากอีกฝั่งซึ่งมองไม่เห็นแล้ว “แล้วกับไอ้คนทำนั้นจะ
ว้างไง”

รดกันนี้เป็นของผม พุดให้ถูกคือแม่ซื้อให้ แม่จะหัดให้ฟูก
ขับด้วยตัวเอง แต่ปกติผมไม่เคยปล่อยให้เธอรับหน้าที่สาร
ถึ กระนั้น วันนี้เรามีภารกิจสำคัญ และผมเชื่อมั่นในฝีมือตัวเอง
มากกว่าเธอ

คนขับพยายามใช้คำพูดและน้ำเสียงเพื่อหรีไฟในใจผม
“บอกแล้วไงว่าเราไม่รู้จักมัน”

เหอะ! ถึงทำอย่างนั้นแต่อย่านึกว่าผมไม่รู้ คนเรา –
ที่จริง – ‘คนอย่างเธอ’ ำความแค้นไว้ได้ลึกและยาวนานขนาดไหน!

อย่างจะปลอบขวัญ เพราะถึงอย่างไรเธอก็คือคนของผม
อยู่ในความดูแลของผม ผมยกมือพาดไปนวดหลังคอฟูกเบาๆ
“เราจะไม่ยอมให้เกิดเรื่องแบบนี้กับเธออีก”

“ขอบใจ” ฟูกตอบ ผมคงหุฟาด เพราะมันเหมือนขอไปที่
ทั้งที่นั่นจะมีความหมายกับเธอมากๆ

ครั้นพยายามพินิจ คนข้างๆ ก็ยังไม่หันมา ทำคล้ายไม่รู้สึ
วกำลังถูกล้วง นั่นทำให้การตีความสายตาดจากด้านข้างช่างยากเย็น
ผมดึงสายตากลับมาขณะที่มือยังค้างอย่างนั้น เธอคงอน

ขึ้นมา มันจะมีความหมายเป็นอย่างอื่นอย่างไรได้ ในเมื่อผมยอมเอาตัวเองเข้ามาเสี่ยงเพื่อเธอขนาดนี้แล้ว

ใช่ และผมหมายความว่านั่นจริง ๆ เราจะไม่ยอมให้เกิดรูปแบบนี้กับเธออีก

บางที...อาจเพราะประสบการณ์นั้นร้ายกาจเกินไปสำหรับผู้หญิง เธอจึงไม่อยากจะระลึกถึงมันไม่ว่าทางใด

แต่ก็เพราะประสบการณ์ร้ายกาจนั้นนั่นละ พูกถึงยอมเปิดปากเล่าความจริงให้ผมฟังได้ หลังจากทำตัวแปลกมาเป็นเดือน ๆ

เพราะช่วงสายมัวเสียเวลากับการเช็กข่าวและหาข้อมูลเกี่ยวกับเป้าหมาย กว่าจะข้ามมาถึงที่นี้จึงเป็นเวลาเย็นมากแล้ว หมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้เก่าโหมม บางหลังคล้ายถูกทิ้งร้าง อาจเพราะตัวโครงการไม่ได้รับการดูแลที่ดี จากหมู่บ้านสำหรับคนรายได้น้อยหลายพันหลังเมื่อหลายสิบปีก่อน เดี่ยวนี้จึงมีสภาพดูชุมชนแออัด ถนนใหญ่ที่ตัดผ่านเพื่อเชื่อมโครงการแต่ละเฟสเข้าด้วยกันกลายเป็นถนนสายหลักที่ใครจะเข้าจะออกก็ได้ ไม่มีการรักษาความปลอดภัยใดๆทั้งสิ้น

ปลายทางของเราเป็น 'ปลายทาง' จริง ๆ ตัวบ้านสองชั้นตั้งอยู่ริมสุดโครงการ มีรั้วคอนกรีตโอบกั้นตัวบ้านจากทุ่งนาไพศาลชานเมือง แผ่นดินทรุดยวบยาบให้มันแตกร้าวและพับเป็นแนวคลื่น ช่วงล่างบางส่วนเกิดเป็นรูโหว่น่าหวาดเสียว

เวลานี้ตัวบ้านยืนทะมึน นอกจากแดดสุดท้ายของอาทิตย์แดงฉานด้านหลัง ไม่มีแหล่งกำเนิดแสงใด ไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่น

เว้นแต่สายลมต้นฤดูแล้งและเหล่าแมลงกลางทุ่ง รวากับพวกมัน
ชวนกันประกาศให้ผมกับคนรักได้รู้ว่า *ไม่มีใครอยู่ในบ้านนี้*

“แต่แอปมันก็บอกว่านี่” ฟูกยังก้มจ้องหน้าจอโทรศัพท์
มือถือด้วยความสงสัย

แอปพลิเคชันบิงโกมีพื้นหลังดำสนิท ครั้งแรกที่โหลดมา
สมัคร มันบังคับให้กรอกประวัติส่วนตัวและรายชื่อ ‘ผู้แนะนำ’
เข้าเกม ที่สำคัญต้องยอมรับเงื่อนไขไม่แพร่กระจายข้อมูลใดๆ ให้
คนภายนอกล่วงรู้ จากนั้นรอกว่าข้อมูลจะได้รับการตรวจสอบ
เรียบร้อย เจ้าหน้าที่ในเกมจึงจะติดต่อกลับมาเพื่อนัดอธิบาย
กติกา (ที่จริงอ่านเองก็ได้) ถ้ายรูปเต็มตัวและครึ่งตัวด้านหน้า
ด้านหลัง ด้านข้างทั้งสองข้าง เพื่ออัปเดตลงในหน้าประวัติของเรา
แล้วสอบถามเป้าหมายที่ผู้สมัครใหม่ต้องการให้เกมช่วยฆ่า
ท้ายสุดจึงมอบเครื่องวัดสัญญาณชีพให้ติดไว้ตรงหน้าอก

ฟูกเล่าว่า แม้เกมไม่ได้กำหนดแน่นอนว่าจะจัดการเป้าหมาย
ในกี่วัน แต่ส่วนใหญ่ก็มักเรียบร้อยไม่เกินสามวัน รวากับว่า
พวกมันมีเครือข่ายนักฆ่ามือฉมังโยงโยเต็มไปหมด จะเข้าถึงใคร
ก็ได้ หรือจะฆ่าด้วยวิธีไหนก็ง่ายเท่าปอกกล้วย

รายชื่อของผม เพียงสามสิบชั่วโมงนับจากแจ้งชื่อเป้าหมาย
ให้เจ้าหน้าที่เกม โทรศัพท์มือถือผมก็ได้รับสัญญาณเตือนจาก
แอปพลิเคชัน บิตินรงค์ถึงที่ตาย ความแค้นของฟูกได้รับการ
สะสาง แล้ววันแรกในเกมของผมก็เริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการ

หลังจากเจรจากับเจ้าหน้าที่เกมในชุดคล้ายพนักงานส่งของ
เมื่อครั้งนั้น ฟูกจึงได้รับอนุญาตให้บอกผมทุกเรื่องราวเกี่ยวกับ
เกม แฟนสาวยอมเผยหน้าจอบิตินรงค์ของเธอให้ผมเห็น
เป็นครั้งแรก มันดูง่าย ๆ ไม่มีอะไรซับซ้อน จากหน้าแรกที่ต้อง

ล็อกอินด้วยลายนิ้วมือทุกครั้ง หน้าจอจะแสดงภาพตารางบิงโกของเรา สำหรับฟูกนั้นยังเป็นตารางขนาด 2×2 แต่ละช่องมีรูปถ่ายหน้าตรงของเป้าหมาย พร้อมกำกับชื่อไว้ดังนี้

ตารางของลูกฟูก

บานเช้า	ชัยพฤษ
ทวี	พลี

ตารางนี้ขมขยายขนาดได้ ครั้นกดเข้าไปจะพบข้อมูลประวัติของผู้เล่นรายนั้นๆ ชื่อ ชื่อสกุล ชื่อเล่น อายุ น้ำหนัก ส่วนสูง ที่อยู่ตามทะเบียนบ้าน ที่อยู่ทำงานหรือสถานศึกษา สาเหตุที่เข้าร่วมเกม สิทธิพิเศษที่เลือกใช้ และรูปถ่ายที่เจ้าหน้าที่เกมเคยถ่ายไว้

ด้านข้างตารางมีปุ่มกดขอใช้สิทธิพิเศษอื่นๆ ผมงับฟูกเห็นตรงกันว่าไม่ควรให้ความสนใจ ในเมื่อแต่ละสิทธิ์ต้องยอมแลกด้วยการขยายขนาดตารางออกไปตามแต่ข้อกำหนดของเกม

ทันทีที่ไอปีติณรงค์ถูกส่งไปปรโลก และผมเองอย่างทำเข้าโลกของเกมประหลาดนี้เต็มตัว ตารางของลูกฟูกก็อัปเดตตามที่เธอได้แจ้งเจ้าหน้าที่เกมไว้ นั่นคือเลือกให้ขีดฆ่าช่องหนึ่งแลกกับการแนะนำผู้เล่นเข้ามาใหม่ได้สำเร็จ

ตารางของลูกฟูก

บานเข้า	ชัยพฤกษ์
ทวิ	X

เหตุที่ฟูกเลือกคนชื่อพลีว ไม่ใช่เพราะรายนั้นดูจะเป็นผู้เล่นที่เอาชนะยากที่สุด - แน่ละ เจ้าหล่อนเป็นเพียงอดีตนางโชว์วัยกลางร่างอ้วน ที่จะต้องอาศัยเครื่องสำอางรักษา ‘ภาพ’ พอสมควร ฟูกตัดสินใจเลือกรายนี้เพราะอ่านประวัติแล้วสะท้อนใจในความพ้องกับเรื่องของตัวเอง เลยเถิดถึงขั้นคิดว่ายายพลีวนั้นเหมือนคนเคยรู้จักผ่านตา

‘ถูกคนมีเงินไล่ออกจากงาน แถมมันยังรังแกจนเปิดร้านอะไรต่อในพื้นทีนั้นไม่ได้’

ตอนที่เล่า ดวงตากลมโตของฟูกแดงเรื่อ และริมฝีปากบางก็ค่อยแต่จะเม้มหาย รวากับว่านั่นเป็นเรื่องของตัวเอง

ผมเคยรู้เรื่องบาดแผลนั้นของเธอ ปกติฟูกซื่ออ่อนเหมือนเด็กสาวในวงไอศดอลสไตล์ญี่ปุ่น แต่ทุกทีที่หัวข้อสนทนาพาดพิงถึงเรื่องนี้ ตาของเธอจะแข็งขึ้น แสดงแววเจ็บปวดลึกๆ แล้วน้ำเสียงก็เปลี่ยนไปจนคล้ายๆ เสียงเด็ยวนี้

‘พ่อเราถูกเลย์ออฟ ตอนแรกก็พยายามจะมาเปิดร้านอาหารกับลุงซุม -’ เธอหมายถึงนายซุมสาย พ่อของชมพูนุทอดีตเพื่อนสนิทที่หลังๆ ฟูกหมางเมินไป ‘แต่ไปๆ มาๆ มันขายไม่ได้จนล้ม พ่อก็เลย...ก็เลยให้แม่ เรา กับน้องสาวกinya แล้วเขาก็กินตาม...’

ฟูกเป็นคนเดียวที่รอดชีวิต แต่ชีวิตที่รอดมาก็ไม่สบายนัก

ต้องอาศัยอยู่กับญาติ ช่วยงานในบ้านเหมือนคนรับใช้ ขณะที่ลูกของทางนั้นไม่ต้องกระดิกทำอะไรสักอย่าง

จากงานในบ้าน แฟนของผมต้องเขยิบออกมาหางานข้างนอก เพื่อจุนเจือเรื่องเงิน เพิ่งจะหลังจากที่เราคบกันนี้เอง ความเป็นอยู่ในชีวิตของฟูกจึงดีขึ้น

คนรักไม่เคยลงรายละเอียดลึกไปกว่านั้น แต่ทำทางในแต่ละทีที่เล่าก็ประกาศชัดว่าสาหัสปวดเจ็บ ผมจึงไม่แปลกใจเลยตอนที่รู้ว่าเธอถลำเข้าเกมเพี้ยนๆ นี้เพื่อแก้แค้น

‘เราเพิ่งจะสื่อบรู้เมื่อไม่นานนี้เอง จริงๆ ร้านอาหารที่พ่อเปิดมันยังพอจะไปต่อได้ แต่ที่ล่ม เป็นเพราะมีคนตั้งใจจะให้ล่มต่างหาก!

‘ลุงชุมดัดช่องน้อยแต่พ่อตัว แก่แอบไปตกลงยกเลิกสัญญา กับไอ้ปิตินรงค์ สมัยนั้นมันยังเป็นคนดูแลพื้นที่ให้เช่าของอาคารปิตินรงค์ในমনาวให้ลุงทำอย่างนั้นเพราะมันรู้จักกับคนเช่าคนใหม่ที่อยากได้ที่จนตัวสั้น’

ฟูกจึงวางปิ้งกับอดีตเพื่อนรัก แล้วก็ตัดสินใจเลือกให้เกมฆ่านายชุมสาย เหลือไอ้ปิตินรงค์ที่ ‘โทษเบาหน่อย’ ไว้ก่อน จนกระทั่งเรื่องทั้งหมดถูกถ่ายทอดสู่ผม ฟูกจึงขอให้ผมใส่ชื่อไอ้ปิตินรงค์ในช่องเป้าหมายที่อยากให้เกมพิฆาต แลกกับการเข้าร่วมเกมเพื่อตามหาคนที่ทำร้ายเธอ และต้องฆ่าคนอื่นอีกสองคนในตารางที่เพิ่งถูกแสดงขึ้นเมื่อเช้า

ตารางของลูกฟูก

บานเข้า	ชัยพฤกษ์
ทวิ	

พูดตามตรง ผมแทบไม่ได้สนใจเปิดดูด้วยซ้ำ ใจจดจ่อกับคนในตารางของฟูกมากกว่า ตอนนั้นเวลาในเกมของเธอกำลังนับถอยหลัง อีกเพียงสิบวันก็จะครบกำหนดที่ตารางจะขยายขนาดเป็น 3×3

กำหนดการที่ฟูกจะถูกล่า

.....

“แล้วยี่สิบวันก่อนหน้านี้ทำอะไร” ผมกระซิบไปที่พกดิตต์มาชะเง้อผ่านประตูรั้วเหล็กดัดสนิมกรังเข้าไปในตัวบ้าน

“ก็หาคนอื่นอยู่ ไม่ได้คิดว่าจะ...ทำคนนี่”

จนถึงตอนนี้ คำว่า ‘ฆ่า’ ก็ยังคงจะหนักเกินไปสำหรับฟูก ต่อให้เธอจะเคยย้ากับผมเองว่า ‘มันไม่ยากหรอก ยิ่งใครที่เข้ามาในเกมก็เป็นคนแล้ว เป็นสมาตรด้วยกันทั้งนั้น’

“คนนั้นก็ตัดออก คนนี้ก็ไม้อา แล้วจะเอาคนไหน”

เจ้าของบ้านหลังที่เราอยู่นอยู่ข้างหน้าก็คือชัยพฤกษ์ จากหน้าประวัติ เป็นชายวัยราวสี่สิบ รูปร่างผอม บริเวณลำคอมีรอยแผลเป็นขนาดใหญ่ ในประวัติระบุว่าเป็นโรคประหลาดชื่อ *ไฟโบรรมัยอัลเจีย* ซึ่งก่อให้เกิดอาการปวดเรื้อรังตามร่างกายจนนอนไม่ได้ เหนื่อยง่าย เครียด และซึมเศร้า สาเหตุการเข้าร่วม

เกมที่เจ้าตัวแรงไว้ได้แก่ ‘ต้องการผู้ช่วยทำการรณยุทธ’

“ก็เขาป่วย มาทำเขาก็เหมือนทำร้ายคนไม่มีทางสู้ เราเลยสนใจบานเข้ากับทวีมากกว่า”

“ป่วยจริงรึเปล่าก็ไม่รู้ แล้วที่ว่าไปสนใจอีกสองรายนั้น ก็ยังไม่เห็นได้อะไรอยู่ดี” ผมบน นิสัยเอาแต่ใจแก่ได้ยาก โดยเฉพาะเมื่อคบกับคนรักที่อยู่ในสถานะต้องพึ่งพาเราแทบทุกอย่าง

นี่พอเครื่องติดแล้ว เดี่ยวผมก็จะวนกลับไปเรื่องเก่าเป็นต้นว่า...แค่อยากให้คนสองคนตาย ทำไมไม่ปรึกษาก่อนถึงผมจะไปจัดการคนเลวพวกนั้นให้ไม่ได้ แต่เงินอำนวยความสะดวกได้ แทนที่จะต้องลงมาเล่นเกมบ้าบออะไรอย่างนี้

ฟูกเองก็รู้ดี และคงเบื่อบอก ‘ก็เราเกรงใจ กวนเธอบ่อยไปแล้ว’

เธอจึงทำเหมือนทุกที สร้างเหตุน่าสนใจของผมไปยั้งเรื่องอื่นด้วยเสียงดัดเล็ก และทำทางเหมือนตัวการ์ตูนน่ารัก “เอหรือว่าจะไปโรงพยาบาลนี่”

“เกิดกลัวตายจริงๆ ขึ้นมามากกว่า” เสียงผมยังลงน้ำหนักด้วยอารมณ์ แต่คงเพราะอารมณ์นั้นถูกเบี่ยงไปที่คนอื่นแทนแฟนสาวจึงไม่ต้องฉวยกลยุทธ์เดิมมาใช้

“มีอะไรรีเปล่า” ผมถามเมื่อเห็นเธอนิ่งลง

“เพิ่งนึกได้นะ มันอาจเป็นอย่างที่เธอพูดก็ได้ คนพวกนี้ย้ายที่อยู่หนีกันหมดเพราะไม่อยากให้คนอื่น ๆ ในเกมตามเจอแต่เรา...”

ในหัวฟูกคงไม่ทันหาทางหนีทีไล่เตรียมไว้เลย ผู้หญิงก็อย่างนี้!

ผมส่ายหน้า ปลอดภัยไปว่า “ไม่เป็นไรหรอก ยังไงคอนโดเรา

ก็มียามหลายคน เขาไม่ปล่อยให้คนแปลกหน้าเข้ามาง่าย ๆ แน่ --”

คำท้ายขาดไปดื้อ ๆ จู่ ๆ เสียงสบสนดังขึ้นข้างหลังพร้อมความรู้สึกคล้ายถูกจ้อง ครั้นผมกับฟูกหันกลับไปก็พบแต่ความเปล่าว่าง

ไม่มีใครอยู่บนถนนในซอยหมู่บ้านเงียบร้างนี้สักคน

“กลับกันเถอะ” แฟนสาวก้าวมากระชับใกล้ มือที่แตะแขนผมเย็นเฉียบ

ผมรั้งมือหนี คนอย่างซิดซินไม่มีอะไรให้กลัว

กำลังจะก้าวหาที่มาของเสียง มือของฟูกก็ดึงไว้อีก

ก่อนที่จะผมจะหลุดหนีได้ เธอบอกเบา “เมื่อไหร่ที่เธอบอกว่าช่วยฟูกซะอาจไม่ได้ป่วยจริง บางทีเขาจะ...”

ผมชะงัก

มือล้วงลงกระเป๋าเบ้ที่สะพายมา ความหาของที่สุดก็สุด...

บางทีช่วยฟูกซะอาจหลอกให้ศัตรูตายใจ แล้วก็เดินเข้ามาในกับดัก!

ดันฟูกไปด้านหลัง เป็นจังหวะเดียวกับเสียงแสกสากดังอีก

ปิ่นกระบอกเล็กในมือถูกดึงขึ้นเล็ง

สิ่งที่ปรากฏต่อตาลับเป็นตะกวอดตัวใหญ่ มันป็นขึ้นมาจากหลุมใต้กำแพงบ้านหลังข้าง ๆ!

“ซิน!” ฟูกสะอึกมาเกาะแขนด้วยความกลัว ผมยอมรับว่าตัวเองก็ใจหายวาบ

สัตว์เลื้อยคลานตัวมหึมาแลบลิ้นจ้องตรงมาที่เราเช่นกัน การเคลื่อนไหวของมันพลอยทำให้ของบางอย่างที่ถูกทิ้งอยู่แถวนั้นขยับขึ้น

หน้ากาก...

หน้ากากหน้าคน ไร้สีสัน มีเพียงร่องรอยบาดแผลทั่วไป
จนแทบเชื่อได้ว่าเป็นแผ่นหนังใบหน้ามนุษย์!

ผมกลืนน้ำลายตั้งสติ บอกตัวเองได้

หน้ากากแบบคนร้ายในหนังเรื่อง ฮัลโลวีน¹ ต่างหาก!

“กลับกันเถอะ มะ...ไม่ดียังไงไม่รู้”

ทั้งที่เคยหัวเราะเยาะผู้หญิงที่เชื่อเรื่องโชคลางโง่ๆ ถึง
ตอนนั้นกลับรู้สึกแบบเดียวกัน โดยเฉพาะเมื่อกวาดสายตาพบว่า
ที่หน้าต่างของบ้านเก่าโทรมหลังหนึ่งมีเงาใครยืนอยู่ ต่อเมื่อเห็น
ผมจึงเข้า เจ้าตัวก็รีบรูดม่านหลบหาย

“ไปที่รถ” ผมเบี่ยงปลายหางเป็นเชิงชี้บอกคนข้างๆ มือยัง
กำอาวุธแน่น...

.....

¹ Halloween ภาพยนตร์ที่เข้าฉายในโรงภาพยนตร์ครั้งแรกในปี 2521

2

หลังจาก ล้มเหลวในเคสชัยพฤกษ์ พุกกับผมก็หันมาสืบข้อมูลฝั่งทวีและบานเช้าแทน

รายงานเช้าวันนี้มีที่อยู่ตามทะเบียนบ้านในจังหวัดสระบุรี ก่อนหน้านี้พุกเคยค้นเบอร์โทรศัพท์जनเจอและโทร.ไปแสวงถาม ได้ความว่าเจ้าหล่อนเดินทางเข้ามาทำงานในกรุงเทพมหานคร และไม่เคยกลับบ้านอีก ชื่อโรงงานเย็บผ้าที่ได้มาก็เป็นโรงงานที่เลิกกิจการไปแล้ว จึงยากจะตามต่อ ครั้นมีผมร่วมใจลงเรือลำเดียวกัน ผมก็ได้พาเรือเล็กๆ ของเราไต่คลื่นไปถึงต้นทาง เพื่อจะได้ข้อมูลเพิ่มเติมจากญาติเพียงแค่นอกจากตัวบานเช้าเอง พี่น้องฝาแฝดชื่อบานเย็นก็เดินทางเข้ากรุงมาพร้อมกันด้วย ทั้งคู่ น่าจะทำงานอยู่ที่เดียวกันตลอด

คิดว่าข้อมูลนี้น่าจะช่วยจำเพาะตัวเป้าหมายได้มากขึ้น เราจึงตามต่อไปยังละแวกที่โรงงานเย็บผ้างกล่าวเคยตั้งอยู่ ถามหา ร้ายรวงและชาวบ้านว่าพอจะรู้จักฝาแฝดสาวชื่อเข้าชื่อเย็นบ้าง

หรือไม่ ปรากฏว่ามีสองสามรายที่จำได้ ถึงกระนั้นก็ไม่รู้อยู่ดีว่าย้ายไปไหนแล้ว

ด้านทวิเป็นคนกรุงเทพฯ จากข้อมูลเดิมที่ฟูกรวบรวบได้ เจ้าตัวเป็นลูกชายคนโตของครอบครัวยากไร้ฝั่งธนบุรี ตัวทวิเองตั้งแต่เล็กถูกส่งเข้าสถานสงเคราะห์ซึ่งก่อตั้งโดยบาทหลวงชาวอิตาลี น้าอัครชัยใจว่ามันอยู่ไม่ไกลจากคอนโดผมนี่เอง ภายใต้อิทธิพลในความรักของพระผู้เป็นเจ้า ทวิเติบโตมากับเพื่อนกำพร้าและเด็กถูกทอดทิ้งอีกหลายสิบคน เชื้อมันในคำสอนของคุณพ่อบาทหลวง เมื่อเพื่อนตบแก้มขวา ทวิจะยื่นใบหน้าฝั่งซ้ายให้ใคร ๆ ก็ว่าเจ้าตัวเป็นคนจิตใจดีจนน่าจะได้บวชเรียนและเป็นผู้ช่วยดูแลเด็ก ๆ รุ่นต่อไป เสียแต่เนื้อแท้ของทวิเป็นพวกอยู่ไม่สุขคนรอบ ๆ สถานสงเคราะห์คุ้นเคยกับภาพเด็กชายป็นปายขึ้นกำแพงเพื่อหนีจากชั่วโมงเรียน บางครั้งตกลงมาบาดเจ็บ แต่ทวิไม่เคยเข็ด ความทรนัมนจากวิชาการดูจะชวนให้เข็ดหลาบยิ่งกว่าพอหนีออกมาได้ ก็จะต้องกลับไปหาครอบครัว

อาจเพราะยังติดต่อกับทางนั้นอยู่ไม่ขาด เข้าวัยหนุ่มทวิจึงออกมาทำงานส่งเงินให้ครอบครัว ขณะเดียวกันก็ยังมีน้ำใจให้คนรอบข้าง และหาโอกาสช่วยงานคุณพ่อบาทหลวงเสมอ ทวิรักงานส่งอาหาร นัยว่ามันเติมเต็มจิตใจ แม้ไม่มีทรัพย์มากพอจะเผื่อแผ่คนยากไร้ประดังความหิว อย่างน้อยก็ยังได้ช่วยขนส่งเพื่อบำบัดความหิวนั้น

ตอนที่ฟังเรื่องทั้งหมด ผมถึงกับตัน ถ้ามั่นดีขนาดนั้น จู่ ๆ จะมาร่วมเกมประสาธต์แดกนี้ทำไม!

ปัจจุบันทวิเช่าบ้านอยู่กับเมีย รายเมียบอกว่าราวหนึ่งเดือนที่ผ่านมา สามี่ไม่กลับบ้าน ย้ายไปพักกับน้องสาวแถวหนองแขม

เพราะใกล้ที่ทำงานใหม่ ต่อเมื่อติดตามไปพบน้องสาว รายนั้น ก็บอก พี่ชายไม่ได้กลับทุกวัน เห็นว่าเร่งเก็บเงินด้วยการรอนรถ รับส่งอาหารจนตึก บางคืนจึงต้องไปขออาศัยร่วมเงาสถาน สงเคราะห์เดิม

อย่างไรก็ตาม หลังจากลองโทร.ถามบาทหลวงผู้ดูแลที่ แห่งนั้น สถานสงเคราะห์ยังคงไม่ใช่จุดหมายซึ่งชายวัยกลางคน ใช้ชักหัว ทว่ามีที่พักอีกแห่งไม่ไกลจากสถานสงเคราะห์ด้วย

ฟูกอยากจะขอให้คนพวกนั้นช่วยโทร.แจ้งหากพบทีไร แต่ก็ เกรงเป้าหมายจะรู้ตัว ดีไม่ดีหากคนรอบๆ ช่วยระวังจะยิ่งเจอตัว ลำบาก ผมชมเชยว่าเธอคิดถูก ในที่สุดเราจึงวางแผนแยกกัน ดำเนินการ

‘ตอนนี้ทวี้มักจะตระเวนไปพักที่ ถ้าเราวางคนคอยจับตาไว้ ทุกที่ อย่างน้อยเร็วๆ นี้จะต้องมีสักคนเจอตัวมัน’

‘แต่เรามีกันแค่สองคน...’ ฟูกหัวง

ผมเห็นว่าเรื่องนั้นไม่ใช่ปัญหา มีเพื่อนหลายคนทีพอจะ ให้อำนาจ แต่ถึงอย่างนั้นฟูกก็ยังค้าน

‘แล้วถ้าเพื่อนเธอถามว่าทำไม เธอคิดว่าจะโกหก พวกมันได้ตลอดหรือ ไฉยอร์ซี้ ถ้ามาสนใจมากๆ เข้า จะเสี่ยง ความลับเรื่องเกมรื้อนะ’

เป็นอันว่าเราใช้เพื่อนไม่ได้ ผมจึงเปลี่ยนไปหมายตารายใหม่ คนที่มีอำนาจน้อยเกินกว่าจะชักเราจนขา

‘ไอ้ก้าน่าจะพอใช้ได้’

จึงกำเป็นรุ่นน้องตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม เลือดร้อน ตัวโย่ง แถมยังใจใหญ่เกินวัย มันเคยโวว่าตั้งแต่สมัยประถมก็สนิทกับ อาจารย์มากกว่าเพื่อนนักเรียน เดียวนี้ตามมาเป็นลูกไล่ในกลุ่มผม

กับเพื่อนเพราะรู้สึกว่าเขาว่า

ไอ้กำรู้จักฟูกดี มันเป็นญาติห่าง ๆ กับชมพูนุทเพื่อนสนิทของฟูก แม้ระยะหลังฟูกจะตีตัวออกหากชมพูนุทมาด้วยเงื่อนไขในอดีต แต่ไอ้กำก็ยังวนเวียนอยู่ในกลุ่มพวกเรา ถ้าผมออกไปใช้งาน และกำขับมันรูดชิปปากให้สนิท มันคงไม่กล้าขัดขึ้น

‘งั้นก็เหลืออีกคนสำหรับอีกที’ ฟูกประเมิน ‘เรามีคนรู้จักที่พอจะให้ช่วยงานนี้ได้’

กว่าที่คาด แค่นี้เดียว เราก็ตามเจอตัวทรี ไอ้กำเป็นคนแจ่ม ‘- ที่สถานสงเคราะห์ ตอนนี้เลยเฮีย!’

เวลานั้นเป็นช่วงดีหนึ่ง ผมผละจากจุดกบดานไปหาแฟนสาว แล้วเรารุดสู่จุดหมาย สถานสงเคราะห์แห่งนั้นตั้งอยู่ในเขตโบสถ์คริสต์ เบื้องบนมีไม้กางเขนขนาดใหญ่ประดับไฟสีแดงดูอันตรายมากกว่า

ดึกโขแต่จังก้ายงตาใส มันแทบจะโลดเต้นด้วยความตื่นใจเมื่อเห็นเรา ‘เอาใจต่อตี ตามไปริดเงินมันเลยมัย ไอ้เลว เสือกยืมเสียแล้วไม่คืน!’

ฟูกอีกอ๊ก ‘ไม่ได้’

‘ทำไมล่ะ!’

‘เพราะว่าพวกกูต้องกันมึงออกไปให้ได้ก่อนนะ!’

‘เข้าไปหามันตอนนี้ก็ยังไม่มียเงินหรอก ต้องรอเข้า เพื่อบังคับให้มันไปหาเงินมาได้’

‘วะ!’ ไอ้รุ่นน้องรุ่นงานราวกับเป็นเรื่องของมันเอง

‘มึงกลับไปก่อนเหอะ ขอบใจมากที่มาช่วยจนหาแม่จ๋อเดียวพวกกูอยู่ต่อเอง’

‘ไม่ได้ตีเสีย เผื่อตอนเข้ามันเจอพวกเฮียแล้วเปิดไปก่อน

ผมจะได้ช่วยดักอีกทาง

ผมมองตาฟูก เราคิดไว้เหมือนกันว่าจะเจอปัญหา
ไอ้กำช่วยเราได้ แต่ถึงจุดหนึ่ง มันจะไม่ยอมถูกเขี่ยให้หมด
ส่วนร่วมไปง่าย ๆ...

‘ไอ้กำ กูบอกแล้วไงว่าเรื่องนี้เป็นความลับ ยิ่งคนเยอะก็ยิ่ง
กระโตกกระตาก -’

‘ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมจะต้องลับขนาดนั้น กะอีแค่เรื่องยืมเงิน’
‘กูมีเหตุผลของกู!’ พอผมเริ่มคำราม มันก็หันเห

.....

วันที่สี่ในเกม

ตลอดทางที่ผ่านมา ชายร่างผอมในแจ็กเก็ตเขียวอันเป็น
เอกลักษณ์ของบริษัทรับส่งอาหาร กระลับกระสายหันมองกระจก
ซ้ายขวามือมอเตอร์ไซด์ของตน ถึงกระนั้นกลับไม่ทันระวังว่า
มีแก๊งของเราลอบซัดตามมาตั้งไกล

“เลี้ยวเข้าไปแล้ว” ผมพูดขึ้นจากที่นั่งคนขับ สายตาชำเลื่อง
ตามซอยที่รถคันหน้าหลุบหาย ถึงไม่เคยเดินทางมาแถวนี้ แต่พอ
จะรู้ว่ามันเป็นชุมชนเก่าแกริมคลองใหญ่

หักหัวรถตามไป สองข้างเป็นอาคารตึกแถวขนาดสามชั้น
ชั้นล่างเปิดร้านรวงต่าง ๆ ตามวิถีชาวบ้าน ไม่มีกระทั่งร้านสะดวก
ซื้อเซ่นใหญ่ ป้ายเซ่นนี้ไม่มีคนพลุกพล่าน วัยรุ่นคงออกไปเรียน
และทำงาน พวกคนแก่ หรือเด็กที่ยังอยู่ในช่วงปิดเทอมเซ่นเดียว
กับผมและฟูกน่าจะหนีร้อนไปหลบในอาคารกันหมด

เนื่องจากเป็นซอยไม่ใหญ่ มีรถยนต์และรถเข็นขายของจอด

เกาะกะเป็นระยะ ทั้งผมและมอเตอร์ไซด์คันหน้าจึงคืบคลานช้ากว่าปกติ ไม่นานรายนั้นก็เลี้ยวซ้ายหายเข้าซอยย่อยแคบลงไปอีก

“รถตามไม่ได้ มันเข้ามาทำอะไรของมัน แกวนี่ไม่น่ามีร้านอาหารดังๆ ด้วยซ้ำ”

“มีอยู่ร้านหนึ่ง” ฟูกตอบ ท่าทางกังวลใจ “แอบรถข้างทาง เราต้องรีบวิ่งตามมันก่อนจะถึงที่นั่น”

ผมไม่ชอบถูกสั่ง โดยเฉพาะจากคนรัก ฟูกคงหันรู้ตัว และรู้ว่าผมขឹងใจหนัก เสี่ยงบอกถัดมาจึงติดแสบนิดๆ “เจ้าของร้านคือคนที่แนะนำเราเข้าเกมนะ!”

ผมพลอยเบิกตา ไม่ต้องแปลกใจแล้วว่าทำไมแฟนสาวรู้จักที่นี่ ฟูกซ่อนความลับนี้จากผมอย่างน้อยก็สองเดือนละมัง แล้วนี่...การที่เจ้าของร้านก็อยู่ในเกม ย่อมเป็นไปได้ว่าอาจต้องการตัวหัวเห็เช่นเดียวกับเรา!

ปรากฏว่ามอเตอร์ไซด์ของเป้าหมายลัดเลาะไปตามซอยแคบๆ แต่ไม่ใช่ทางเดียวกับที่ฟูกเลือก

ร่างเล็กในเสื้อยืดตัวโคร่งกับกางเกงขาสั้นโคร်ขาวเรียวยาวของแฟนสาว วิ่งลูเข้าซอกแคบหว่างตัวอาคาร บางหนต้องป่ายปีนขึ้นบนกำแพงเตี้ยๆ โดดลงบนสะพานข้ามคลองแคบๆ แล้วเลาะริมคลองมุดไปออกลานกว้างแห่งหนึ่ง เป็นลานคอนกรีตโล่งๆ ขนาดใหญ่เท่าสนามฟุตบอลได้ บางช่วงเชรอะเป็นคราบดำๆ เฉพาะช่วงไม่เปียกจะเห็นเป็นรอยเส้นขาวจางๆ ลากแบ่งพื้นที่เป็นช่องๆ ละม้ายตารางขนาดมหึมา ด้านตรงข้ามกับซอยที่เราวิ่งทะลุออกมา มีแนวเสาซึ่งลวดหนามโปร่งๆ พอให้เห็นเขตแดน ส่วนด้านที่ติดกับคลองใหญ่ลึกสุดปลูกต้นไม้เป็นทิว

ครันเริ่มกังขาว่าฟูกอาจทักหักมาผิดทาง คนขับมอเตอร์ไซด์

ในชุดเขียวก็พันซอยแคบออกมาจากอีกทาง มุ่งหน้าเลียบด้านนอก
ของแนวลาดหนาม ลึกเข้าไปยังด้านริมคลอง จากจุดนี้พอจะเห็น
ยอดสิ่งก่อสร้างทรงเหลี่ยมโผล่พ้นทิวไม้ตรงมุมสุดริ้วลาดหนาม

“เมื่อก่อนตรงนี้เป็นตลาดใหญ่” พูกอธิบายเสียงกระหืด-
กระหอบเมื่อผมเร่งฝีเท้าขึ้นไปข้างๆ

เราวิ่งข้ามลานมายังฝั่งริ้วลาดหนาม ทแยงเข้าหาตัวอาคาร
โดดเดี่ยวแห่งนั้นที่ทิวกำลังมุ่งตรงไป ระยะใกล้ขึ้นทำให้เห็น
ถนนถัดจากรั้วออกไปนั้นมีขนาดกว้างพอสำหรับรถเก๋งสวนกันได้
อีกฝั่งถนนเป็นกำแพงสูงทึบเหยียดยาว คงเป็นเจ้าของเดียวกัน
ทั้งหมด

อีกไม่กี่เมตรทิวจะถึงอาคารหลังดังกล่าว ผมกับพูกก็ตะ
ริ้วลาดหนาม เราพอจะก้มลอดเส้นลวดออกมาได้ไม่ยากเพราะ
มันถูกชิงไว้กับแนวเสาเฉพาะความสูงระดับคาง สะดือ และหัวเข่า
สามเส้นขนานกัน

จากจุดนี้เห็นอาคารเป้าหมายของทิวนัดขึ้น มันตั้งอยู่
ริมคลอง ติดกับรั้วด้านนอกของลานตลาด จุดนั้นถนนที่ทิวใช้
เดินทางเข้ามาหักเป็นรูปตัวอักษร L เลี้ยวหายสู่ปลายของกำแพง
สูงทึบ

อาคารดังกล่าวถูกล้อมด้วยรั้วอิฐต่างหาก แต่เพราะประตูรั้ว
ด้านหน้าเปิดกว้างจึงมองเห็นทะลุเข้าไปเห็นตัวอาคารด้านในซึ่งมีรูปทรง
คล้ายตึกแถวติดกันสองคูหา คูหาหนึ่งมีสามชั้น ขณะอีกคูหา
มีสี่ชั้น ผนังอาคารตกแต่งด้วยอิฐสีน้ำตาลแกมส้ม หน้าต่างทั้งหมด
เจาะเป็นช่องโค้ง ด้านหน้าชั้นล่างแต่งระแนงเป็นตารางยื่นออกมา
เลี้ยงไม้เลื้อยปกคลุมต่างหลังคา รอบอาคารมีพื้นที่เล็กน้อยสำหรับ
จอดรถ แต่ตอนนี้ปรากฏเก๋งเก่าแก่คันเดียวจอดชิดสุดกำแพงรั้ว

ที่ก่อกองทัพท่วมศีรษะ ด้านหน้าประดับป้ายไม้ขีดด้วยเชือกเป็น
ตัวอักษรว่า ‘The Table Cafe’

จุดนั้นเองที่นายทวีจอตมอเตอร์ไซค์คู่ชีพเพื่อก้าวลงไป

ผมรีบรูดชิปกระเป่าเป้ทั้งๆ ที่ทำยังไม่หยุด เอื้อมลงจับ
อาวุธที่นอนรอเย็นเยียบ ทันทีที่แตะ สัมผัสนั้นก็กลับให้ความรู้สึก
ละม้ายเกล็ดสีนของสัตว์เลื้อยคลาน

สัตว์ที่คืบคลานออกจากส่วนหัวใต้บ้านของชัยพฤกษ์พร้อม
หน้ากากฆาตรกร!

หากเป็นคนอื่นคงสะดุ้งกับความรูสึกนั้น ทว่าผมแค่กระตุก
นิ้วขึ้นนิดหนึ่งแล้วก็ตัดสินใจว่าลงหมับ

ประสบการณ์บ่มให้รู้ว่าผมไม่เหมือนคนอื่น มันใจว่า
เหนือกว่าคนอื่น!

อึดใจนั้น ภาพในอดีตวาบกลับมากลางสมอง ภาพแสงไฟ
สลัวรางแวววาบ ขวดยั่วกระทบเกิดแสงสะท้อนเข้าตาลอยมา
ตรงหน้า เสียงโวยวาย เสียงการต่อสู้ กลิ่นเหล้า และกลิ่นเลือด...

ไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ นะ ลืมมันไปซะ ไหนๆ คนมันก็ตาย
ไปแล้ว -

ไม่หอรก ผมไม่ลืม ในเมื่อมันคือผลงานชิ้นสำคัญ!

เหตุการณ์หนั้นคล้ายช่องประตูที่พาข้ามสู่อีกสถานะ
สถานะที่คนอายุแค่สิบสี่ทั่วๆ ไปจะไม่มีวันจินตนาการได้ แล้ว
อีกห้าปีล่วงไป ผมก็กลายเป็นชายหนุ่มอายุสิบเก้าที่ไม่มีใครเท่าทัน

คนส่วนใหญ่ชื่นชมบุคลิกภาพ บางคนกระซิบบว่าเพราะผม
เป็นลูกชายโอรสของเศรษฐินี่ร้านขายของฝากในขอนแก่น ย่อม
ได้รับการฝึกมาอย่างดี

แต่ไม่ใช่

รัศมีที่แผ่ออกมา ทั้งความทะนงและหยันโลก เป็นเพราะ
เรื่องคราวนั้นต่างหาก!

กำลังจะชักปิ่นออกมาเพื่อเล็งจากระยะไกล ถึงไม่ตายใน
นัดแรก อย่างน้อยต้องเกิดจุดเจ็บ เปิดโอกาสให้เข้าข้าไม่ยาก

ตั้งแต่เข้า กว่าจะหาทางสลัดจิ้งก่าออกไปได้ กว่าจะออก
ตามทวิมาจนพบที่เหมาะสมๆอย่างนี้ ไม่มีเหตุผลเลยถ้าจะปล่อย
ให้มันหลุดมือ นี่เป็นทางเดียว...แค่เหนียวไถ่ครั้งเดียวก็อาจจะ
พาฟูกออกจากเรื่องเสียๆนี้ได้...

‘มันไม่ยากหรอก ยังไงคนที่เข้ามาในเกมก็เป็นคนเลว เป็น
ฆาตกรด้วยกันทั้งนั้น’

จิ้งหวะที่กำลังจะเคลื่อนนิ้วเข้าโกร่งโก จู่ๆ มันกลับกระตุก
ชะงัก

อีกภาพวาบเข้าแทรกหลังม่านตา เป็นภาพหน้าจอแสดง
ส่วนหนึ่งของประวัติทวิ

หากเป็นก่อนหน้านี้นึกข้าเพราะรู้สึกว่ามันนี่เง่า แต่ตอนนี้
ผมกระจ่างแล้วว่าเรื่องเง่าดับชีวิตคนบางคน และเปลี่ยนให้อีกคน
อัปจนหนทางได้เพียงไหน

‘สาเหตุที่ร่วมเกม : โดนคนสั่งอาหารโทร.มาแกลังสั่งแล้ว
ไม่รับของหลายครั้ง ต้องชดใช้เงินค่าอาหารเหล่านั้นเองทั้งหมด
จนสุดท้ายจึงยื่นชื่อ เบอร์โทรคัพพ์ และที่อยู่ให้เกมจัดการ’

.....

“เฮ้ย!” เสียงร้องของคนข้าง ๆ ลบความคำนึงในชั่วอึดใจนั้น
กะพริบตาอีกทีผมก็พบว่าเป้าหมายไม่ได้อยู่ตามลำพัง

ชาย - ไมล์ - หญิงรูปร่างและท่าทางเหมือนผู้ชายเดินออกมา
ส่งถุงขนมให้พร้อมรอยยิ้ม รายนี้สวมเครื่องแบบของร้านสีน้ำตาล
เข้ม ท่าทางผ่าเผยเกินกว่าจะเป็นแค่ลูกจ้าง บางทีจะเป็นเจ้าของ
อย่างไรก็ดี สิ่งที่กระตุ้นเสียงร้องของฟูกไมใช่ใครคนนั้น

จากถนนอีกสายที่ตอนแรกเราเห็นเลี้ยวหายสู่อีกด้านของ
กำแพงสูงทึบ ร่างเปรี้ยวในเสื้อยืดกางเกงดำยาวของใครอีกคนวิ่ง
โผล่มา สวมหน้ากากผ้าสีเทาเข้มปิดบังใบหน้า ในมือเงื้อมีดยาว
คล้ายดาบขึ้นเตรียมฟันใส่จุดที่หัวและเจ้าของร้านกำลังส่งของ
ให้กันอยู่

ปลายเท้าข้างหนึ่งของผมถีบพื้นโชนใส่เจ้าของมิดรายนั้น
เสียงถีบเท้าดังเรียกหัวและเจ้าของร้านหันมอง ครั้นเห็นสายตา
ผมจ้องไปยังอีกฝั่งก็หันตาม แล้วเลยแตกตื่นหลบทันก่อนคมมีด
จะตัวดดา

ผมวาดปลายเท้าใส่ข้อมือคนร้ายจนมีดพาดจับตัดกิ่งไม้
ไถ่ๆ ร่วงพล้อย ร่างของมือมีดเองก็เสียหลักกระเด็นไปแอ้งแม้ง
ด้านข้าง ถึงกระนั้นยังมีสติประคองตัวลุก

ตั้งใจจะปราดเข้ากระแทบบนใบมีดให้แปะพื้นตามเก่า เสียง
สตาร์ทมอเตอร์ไซค์ก็ดังขึ้น ฟูกตะโกน “ชิน!”

เป้าหมายหลักของเราออกรถหนีกลับทางเดิมแล้ว!

“เฮ้ย!”

ผมดึงเท้ากลับเพื่อวิ่งตามรถคันนั้น แต่แค่ออกตัวได้สอง
ก้าว เจ้าของคาเฟ่ก็กวาดเท้าตัดหน้าขา

ผมคะมำลงกับพื้น แต่ก็พลอยให้รอดจากใบมีดชายข้างหลัง
ที่ทะลึ่งตามมา

เห็นผมถอยห่าง มือมีดก็พุ่งความสนใจไปยังเจ้าของคาเฟ่

แทน ใบมีดตัวดีไปมาหาหวาดเสียว เสียงวี๊ดหวีดดังตัดอากาศ
เห็นถนัดว่าเป้าหมายมีสติและชำนาญการต่อสู้พอตัว ไม่ว่า
คมอาวุธจะมาข้างไหนจึงหลบได้ทันตลอด

ผมฉวยจังหวะนั้นล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าไปอีกครั้ง ดึงอาวุธ
ที่เตรียมไว้ขึ้นมา ทว่าของบางอย่างลอยปะทะแก้มอย่างแรงจน
หงายล้มอีกรอบ

“ชิน!”

อีฐัก! มันลอยมาจากมือชายอีกคน - ้วยปลายสี่สิบ แล้ว
ก็พุ่งโผล่ตามไ้่มือมีดมา!

รายนี้มีรูปร่างสูงใหญ่ ไม่ถึงกับมีกล้ามเนื้ออย่างคิงคอง แต่
แข็งแรงอย่างคนออกกำลังเป็นิจ ผมตัดเป็นระเบียบแบบ
สีดอกเลกว่าครึ่ง หน้ามีริ้วรอยและตกราะ ตาคมปลาบแปลง
ประกายกล้า สวมเสื้อยืดคอกลมขาวธรรมดาทั้งกางเกงผ้าเดนิม
ที่เตะตากลับเป็นร่องทำนูนต มอเตอร์ไซด์ กับนาฬิกาข้อมือ
โครโนสวิส ถ้าจากระยะไกลนี้ไม่ทำให้เห็นผิด มันน่าจะเป็นรุ่น
ทรีเอบิ้ล รุ่นที่หน้าปัดแสดงรูปวอร์สามตัว มีซารูปิดตา คิกะซารู
ปิดหู และอิวาซารูปิดปาก *อย่ามองสิ่งชั่ว อย่าฟังสิ่งชั่ว และ
อย่าพูดสิ่งชั่ว*

ครันมือมีดหันตามไปเห็นก็เบิกตา รีบถลาหลบไปตามทาง
ที่ทวิเพิ่งขับรถหนีไป ร่างเพรียวลมนั้นออกแรงนิดเดียวก็วิ่งใน
แนวตั้งฉากกับพื้นโลกได้กำแพงสูงที่บ้างๆ ขึ้นไปข้างบนง่ายดาย
แบบพวกฟร็รันนิ่ง เมื่อนั้นชายเจ้าของลิงสามตัวหมุนกลับวิ่งไป
ตามทางเดิม - ทางที่มีมือมีดวิ่งมาแต่ต้น มันคงจะไปบรรจบกับ
ถนนที่ทวิและไ้่มือมีดหนีออกไป ณ ที่ใดที่หนึ่ง

“ชิน เป็นอะไรม้ย!”

รู้สึกตัวอีกทีเมื่อฟูกกัมมาหา มือสั่นเทาเล็บแถมผมข้างที่ถูก
ปะทะ

ผมเพิ่งรู้สึกถึงอาการเจ็บแสบบนผิวหนัง และเต็นกระตุก
ในชั้นเนื้อลึกจนแทบถึงโครงกระดูก รับรู้ว่ามือของเหลวไหลเยิ้ม
ลงมาพร้อมเศษดิน

เจ้าของคาเฟ่บอกว่า “พาเขาเข้าไปในร้านก่อน!”

.....

ภายในเดอะเทเบิลคาเฟ่ยังรักษาเสน่ห์ของตึกเก่าเป็นหลัก พื้น
ปูนเปลือย ผนังปูนฉาบหลายช่วงกะทะแหงเห็นการเรียงตัว
ของอิฐแดงข้างใน เพดานแสดงเสาและคานไม้เก่าที่เสริมโครง
โลหะใหม่ให้แข็งแรงขึ้น เคาน์เตอร์กาแฟ โต๊ะเก้าอี้รอบร้าน ตู้
ชั้นวาง และส่วนประดับทำใหม่เน้นงานไม้และสีน้ำตาลดำ บ่มให้
บรรยากาศโดยรวมดูขรึมขลัง เข้ากันกับเสียงเพลงฝรั่งเศสคลอ
ผะเผ่ว เคล้าด้วยกลิ่นกาแฟและขนมอบ

ไม่มีส่วนไหนของร้านบ่งบอกเลยว่า ผู้เป็นเจ้าของคือหนึ่งใน
ในฆาตกรร่วมเกมประหลาดนั้น!

สาวหัวตัดผมสั้นรูปร่างผอมบางพาผมกับฟูกเข้ามาในร้าน
ท่าเดินกับการยกมือเรียกลูกน้องเหมือนชายหนุ่ม “ขอชุดทำแผล”

“ได้ๆ” ผู้ขายรับเป็นชายแก่ผอมเกร็งที่เหี่ยวไปทั้งตัว ผม
เป็นสีเงินแทบทั้งหัว ดูไม่เข้ากับร้านมากที่สุด

อีกรายที่ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์ด้วยกันบอก “ผมไปเอง”
เจ้าตัวหายไปหลังร้านแวบเดียวก็กลับมาใหม่พร้อมกระเป๋ายาบาล

“ขอบใจ อิศ” เจ้าของร้านพยักบอก

คนชื่ออิตที่ฉันได้รู้ภายหลังว่าชื่ออิศวริชช์เป็นหนุ่มวัยไล่เลี่ยกับสาวห้าว รูปร่างท่าทางภูมิฐาน ตาเล็กแต่สายตาคมกริบ ไม่ปริปากถามแต่คล้ายกวาดข้อมูลจากฉันกับฟูกโดยการมองแค่ไม่กี่นาที ในหน้าไม่มีรอยยิ้มต่างจากพนักงานในร้านคาเฟ่ทั่วไป จะว่าตกใจเพราะเห็นสภาพของฉันก็ไม่เชิง ตรงข้ามกับชายแก่รายแรกที่ชะงัดจ่อจ่อ

โหนกแก้มผมซ้าถลอกและมีแผลเป็จนต้องปิดผ้าก๊อช อิศวริชช์คอยช่วยเจ้าของร้านทำแผล เรียบร้อยแล้วจึงนำข้าวของผลออกไป ทั้งผมกับฟูกให้นั่งคุยต่อกับพี่ปา หรือนามเต็ม ‘ปจรรย์’ ตามที่ปรากฏในแอปพลิเคชันบิงโกหน้าประวัติส่วนตัวของฟูกตรงช่อง ‘ผู้แนะนำเข้าเกม’

ตลอดเวลาที่อิศวริชช์อยู่ใกล้ๆ ผู้เป็นนายไม่พูดอะไรเลย จึงยากจะตัดสินว่าลูกน้องรู้เรื่องเกมบ้างหรือไม่ ผมสังเกตว่าอิศวริชช์ กระทั่งตาแก่หลังเคาน์เตอร์ที่ดูสนอกสนใจกว่า ต่างก็ไม่ได้ปริปากถามใดๆ ฟูกเองก็คงประเมินสถานการณ์เช่นเดียวกับผม ขึ้นต้นจึงไม่ยอมหลุดความลับอันจะทำให้ละเมิดข้อตกลงในเกม เธอเคยย้ำ ไม่มีใครรู้ว่าเกมแอบดักฟังผ่านเครื่องวัดสัญญาณชีพที่หน้าอกพวกเราหรือผ่านทางแอปพลิเคชันมือถือหรือไม่ จะนั่นระวังไว้ปลอดภัยกว่า

รอนจเหลือแค่เราสามคนที่นั่งห่างจากเคาน์เตอร์กาแฟมามุมในสุดของร้าน ฟูกค่อยเอ่ยขึ้นด้วยท่าและถ้อยพิพิทพิพ่วนพิกล “คนเดียวกับวันนั้นแน่ๆ”

พี่ปายังจ้องแผลของผมทั้งที่ปากถามกลับเบาๆ “เธอจำได้ด้วยหรอ”

ฟูกพยัก “ปานด้าที่แขนซ้าย”

เจ้าของร้านชะงักไปแค่คิดเดียว แต่ก็ไม่พ่นสายตาของผม
ผมมุ่นคิ้ว ตวัดเสียงถาม หงุดหงิดที่ถูกทิ้งไว้ทั้งลำพัง
“ไอ้ดาบนั้นหรือคนที่มาทีหลัง”

“ตะ...ดาบ –” ฟูกตะกุกตะกัก

“ไปเจอมันมาเมื่อไหร่!”

พี่ปาเผยอริมฝีปากคล้ายจะพูดบางอย่าง แต่ฟูกแทรก
“หลังจากเราเริ่มเกมได้ไม่นานนะ ตอนนั้นนัด...พี่ปา...” คำเรียก
ดูไม่คล่อง “ไปคุยกันข้างนอก...เรื่องเกม”

ผมเพ่งมองคนพูด เสียงหัวขึ้น “ปิดอะไรอีกเนีย!”

“เฮ้ย” เจ้าของร้านดีดนิ้ว “เชื่อใจแฟนหน่อย”

หน้าต๋นของฟูกจึงสงบลง ผมเองก็สะกดใจรอ

พี่ปาล้วงโทรศัพท์ออกจากกระเป๋ากางเกงซึ่งมีผ้ากันเปื้อน
สีน้ำตาลนวลๆ หักอยู่ ทั้งตัวฟังพนักขณะเขียนนิ้วดูหน้าจอดีด้วย
มือแค่ข้างเดียว “วันนั้นพอดีจะไปซื้อของมาเติมด้วย ก็เลยได้
เจอฟูกข้างนอก แล้วไอ้ดาบนั้นก็โผล่มาแบบนี้ มันโวยวายแบบ
ไม่ทันมอง ทำทางฉันคงอยู่ในช่องวิกฤตของมันจริงๆ”

“ช่องวิกฤตอะไร” คิ้วผมยิ่งขมวด

“ช่องท้ายๆ ในตารางบิงโกที่จะทำให้ลากเส้นชนะได้ไง”

พี่ปาผงกหัวให้ฟูก “อีกเดี๋ยวมันคงตามมาหาฉันอีก”
ว่าพลางยื่นโทรศัพท์มาทางเราให้มองเห็นทั้งคู่

แอปพลิเคชันบิงโกแสดงหน้าซึ่งผมกับฟูกไม่เคยเห็นมาก่อน
ด้านบนมีข้อความว่า ‘ผู้ล่าคุณ’ ด้านล่างมีภาพใบหน้าบุคคล
หลายรายพร้อมชื่อกำกับ รูปแบบเดียวกับที่ปรากฏในช่องตาราง
บิงโก

“คนพวกนี้คือเจ้าของตารางที่เกมสุ่มรูปฉันไปโผล่อยู่”

เจ้าของโทรศัพท์แจกแจง “มีสามคนที่ฉันอยู่ในช่องวิกฤตของมัน
สองในนั้นดูคล้ายๆ ไอ้ตาบ เธอพอจะมองออกมั๊ยว่าคนไหน”

เมื่อฟูกลองกดดูที่ภาพใบหน้าแต่ละราย แอปพลิเคชันจะ
ดึงตารางบิงโกของรายนั้นแสดงขึ้นมา

รายหนึ่งเป็นชายร่างผอมกรอบตารางขนาด 6×6
เจ้าตัวเลือกฆ่าคนในช่องตรงขอบขวาของตารางเป็นหลัก เหลือ
เพียงมุมล่างสุดช่องเดียวที่ยังไม่ถูกขีดฆ่า - ใช้ ในช่องคือฟี่ปา

ส่วนอีกรายเป็นหญิงสาวผอมซูบทรงเดียวกัน ตารางขนาด
 3×3 ของเจ้าตัวถูกขีดฆ่าไปแล้วสามช่อง ตรงมุมซ้ายขวาด้านบน
และมุมซ้ายล่าง ทำให้เกิดช่องวิกฤตอีกสามช่อง ได้แก่ช่องตรง
กลางบนสุด ช่องซ้ายและกลางของแถวที่สอง ปาจารย์อยู่ในช่อง
สุดท้ายนั่นเอง

“ไต้ฝุ่น” ลูกฟูกตอบพลางกดต่อเข้าไปดูหน้าประวัติของ
ชายหนุ่มรายแรกอย่างถือวิสาสะ ผมงวาดตามอง

- อายุยี่สิบห้า มีพื้นเพจากราชบุรี จบการศึกษามหา
วิทยาลัยระดับต้นๆ ของประเทศในสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ ทำงาน
เป็นโปรแกรมเมอร์ในบริษัทญี่ปุ่นมีชื่อ -

“จะอย่างไรต่อ” ผมงถามขึ้นพร้อมๆ กับที่ฟูกส่งโทรศัพท์
คืนเจ้าของ

ฟี่ปาพินิจหน้าจอที่แสดงรูปผู้ล่า ขณะเดียวกันก็เลิกคิ้วให้เรา
ดูจนเป็นคำอันเข้าใจยาก

“ก็ถ้าปล่อยไว้ ฟี่ไม่ปลอดภัยแน่”

ผู้ถูกถามขยับตัวเพื่อสอดโทรศัพท์กลับเข้ากระเป๋าทางเกง
มูมปากเคลือบยิ้มๆ “นายก็เห็นนี่ ไม่ใช่แค่ฉันที่กำลังถูกล่า”

ผมเป็นฝ่ายชะงักบ้าง ท่าทางเก่าพอตัวของคนพูดประกาศว่า

เจ้าตัวน่าจะอยู่ในเกมมาจนเจนสนาม

ถอนลมทิ้ง ปรายตามองฟูกอย่างขังใจ เมื่อได้คำตอบว่า
แฟนสาวยังไม่ได้ออกปากถามพี่ปา จึงตัดสินใจถามเอง “ก่อน
หน้านี้อี้อ๊ะหิ้วตัวหนึ่งพยายามจะ—”

อาการของผมคงสะกิดบอกคนรัก พอรู้ว่าผมจะพูดอะไร
ฟูกก็ยกมือมาั้งแขน หน้าเหือดสี

พี่ปามองเรสลับกัน แล้วเพ่งสายตารอคำต่อจากผม

ผมดึงแขนจากมือเล็กและนุ่มนวล “—มันพยายามจะ
ล้วงเกินฟูก ตอนนี้ฟูกยังอยู่ในเกมไม่ครบสามสิบวันด้วยซ้ำ แล้ว
เราก็คงไม่รู้ว่ามันเป็นใคร พี่พอนึกออกมั๊ยว่าเป็นใครได้บ้าง”

พี่ปาเลื่อนสายตาจากผมไปยังแฟนสาว ฟูกก็มึนลบลายตา
พลางกลืนน้ำลายคล้ายผิ่ดผิ่ฟัน *ไม่รู้จะเกิดอาเยอะไรขึ้นมากับเรื่อง
แค่นี้!*

ด้วยความรำคาญ ผมตัวดีสายตากลับไปอย่างจะคาดคั้น
ผู้อาวุโสกว่า ทั้งอายุจริงและอายุในเกม

เจ้าหล่อนขยับตัวพองพนักลงไปตามเก่า “คิดว่าในเกมนี้มี
คนเล่นอยู่สักกี่คนกันล่ะ”

“หมายความว่าไง” *รำคาญฉิบหาย ไอ้พวกชอบเล่นลั่น!*

“คนมากนะมันไม่ใช่แค่จำนวน ยิ่งคนมาก ประเภทของคน
ก็มากตามไปด้วย เราไม่มีทางรู้หรือกว่ามีพวกเพี้ยนๆ หรือห่วยๆ
แบบไหนบ้างรวมอยู่ในนี้ เท่าที่เคยเจอ คนที่เข้ามาส่วนใหญ่
ก็มักจะรู้สึกว่าคุณคนอื่นๆ ในเกมมีค่าน้อยกว่ามนุษย์ปกติ เพราะนึก
จะฆ่าใครก็ได้ ฆ่าทิ้งไปก็ไม่มีใครเอาเรื่อง แถมยังเหมือนได้
คะแนนเพิ่มอีก ไม่แปลกที่บางคนอาจเผลอคิดว่าจะทำร้าย
กับใครก็ได้”

พูดจบ เจ้าตัวหมุ่นข้อมือตุนาฬิกา “อ๊วย จะสี่โมงละ เมื่อไหร่
จะยิ่งไปรื้อใหม่ในเฟซบุ๊กก็ยังไม่ทันเรียบร้อย...”

.....

ดิวอย่า

ชีวิตขึ้นได้รับความมอยุติธรรมจนไม่อาจพึ่งพาใครได้
ทางเดียวที่จะแก้แค้นได้ก็คือการเข้าสู่เกมฆาตรกร
โดยหารู้ไม่ว่าคนที่อยู่เบื้องหลังเกมนี้
มีเพียงจุดประสงค์เดียวเท่านั้นคือ
“ต้องการให้ทุกคนฆ่ากัน”

ปฐมบพของผลงานระทึกขวัญชุดใหม่
จากปลายปากกาของปรাপต์
ผู้เขียน *กาหลมหรทึก*

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-5231-3

9 786161 852313

ทดลองอ่าน

Cover Design: Nuchcha Praphin

265 บาท